

ningslov, i et Par Paragrapher foreskriver, at Hundeaafgiften efter Pl. af 29de October 1824 § 3 forhøies i Kjøbstæderne, og at Placaten udvides til at gjælde for Frederiksberg, Frederiksværk osv. samt de med Kjøbstæder forbundne Landdistricter, og derefter i en 3die Paragraph giver tilsvarende Regler for Landcommunernes Vedkommende. Til at indføre stigende Afgift for et større Antal Hunde synes der ikke at være tilstrækkelig Grund; Sagens Ordning vil i alt Fald blive simplere, den hele Control langt lettere og Forholdet i det Hele praktisk mere overflueligt ved en fuldkommen eensartet Beskatning.

At Hunde, der bestandigt holdes bundne, i Kjøbstæderne undtages fra Beskatningen, finder man billigt. For Landets Vedkommende har Udvalgets Fleertal (Jørgensen, Klein, Madsen og Olsen) derimod holdt for, at det vilde være uhenstgtsmæssigt at støtte en Afskillelse mellem Afgiftsfrihed og fuld Afgiftspligt derpaa, om Hunden holdes lænket eller ikke. Mange Steder vil nemlig den samme Hund snart holdes bunden, snart gaae løs, og en Bestemmelse om Afgiftsfrihed for lænkede Hunde paa Landet vilde derfor let enten blive uden Betydning eller give Anledning til Tvivl og Strid. Fleertallet foretrækker derfor at give Reglen om Anmeldelse og Løsning af Tegn Anvendelse med Hensyn til alle Hunde paa Landet uden Undtagelse, men paa den anden Side at lempe den saaledes, at der aabnes Ret for enhver Hundsstand paa Landet til at faae Tegn til een Hund for en meget moderat Priis, der væsentligt kun skulde give Vederlag for Afgiften til Tegnet m. v., idet man herved tillige vilde imødekomme de ikke ganske ubegrundede Klager over, at en uden saadan Lempelse gennemført Hundebeskatning vilde blive en sølelig Byrde for mangen affdesboende fattig Familie, der ikke vel kan undvære en Hund. — Udvalgets Mindretal (Gab) troer dog at vinde fastholde, at lænkede Hunde ogsaa paa Landet bør være heelt undtagne fra Afgiftspligten. Mindretallet tager i denne Henseende ikke blot i Betragtning, at Righed kun paa denne Maade vil blive bevaret mellem Kjøbstad og Land, men støtter sig væsentligt derpaa, at Loven efter Udvalgets Formening

jo fornemmelig skulde bidrage til at give noget Barm imod Skade og Ulemper af et for stort Antal løsgaaende Hunde, og altsaa egentlig ikke angaaer Hunde, der holdes bundne. Loven er en Polittilov, ikke en Lurusbeskatning.

Udvalget maa fra det Synspunkt, hvorfra Loven efter dets Formening nærmest bør betragtes, ganske billige, at der i Udkastets § 5 er given Ret til at optage og eventuelt at aflive herreløse Hunde, der streife om paa fremmed Grund. Efter den i Udvalget fremherskende Anskuelse turde der imidlertid være Joie til at gaae noget videre, end den nævnte Paragraph i Udkastet hjemler, saaledes navnlig, at vedkommende Grundeier sit Ret til strax at aflive den Hund, der, uden at være i Følge med Nogen, streifer om paa hans Egnemærker, naar den ikke er forsynet med Tegn eller Mundkury, og til at optage den, naar den paa den sidstnævnte Maade er mærket som tilhørende Nogen eller i alt Fald sat ud af Stand til at gjøre Skade. Et Mindretal (Jørgensen og Madsen) formener endog, at der endnu burde tilføies en yderligere Bestemmelse om, at, naar en Hund, der har gjort Skade, bevisligt ikke kan optages, skal den Skadeliende være berettiget til strax at dræbe den.

Udvalget har fremdeles fundet Anledning til at foreslaae, at det skulde kunne forlanges, at Hunde, som have vist sig at være farlige for Mennesker eller Creaturer, skulle holdes forsynede med Mundkury, under Tvang af Bøder og Ret til i modsat Fald under visse nærmere Betingelser at dræbe dem.

Man foreslaaer endelig, at Udkastets § 6, der ikke er heldigt eller correct affattet, omredigeres.

§ Henhold til det Ovennævnte foreslaaer man altsaa:

1) Istedetfor Udkastets §§ 1—4 indsættes følgende 3 Paragrapher:

§ 1.

Den i Placat for Kjøbstæderne i Kongeriget Danmark af 29de October 1824, an-